

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/115/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708200343
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1708200343.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., IČO: 34 127 798, Žilinská cesta č. 130, Piešťany, zastúpený: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., IČO: 36 866 598, Žilinská cesta č. 130, Piešťany, proti žalovaným: X/ V. F., R.. XX. XX. XXXX, D. J. B.. Č.. X, D., X/ K. F., R.. XX. XX. XXXX, D. J. B.. Č.. X, D., žalovaní 1/ a 2/ zastúpení advokátom: JUDr. Roman Jurík, ul. M. Flengera č. 4, Nové Zámky, o zaplatenie istiny 1. 748, 51 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 04. júla 2019, č. k. 5C/165/2013 - 280, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 66, 57 eur s 19, 60 % úrokom z omeškania ročne zo sumy zo sumy 1. 416, 57 eur od 21. 01. 2007 do 23. 06. 2010, zo sumy 1. 166, 57 eur od 24. 06. 2010 do 09. 08. 2010, zo sumy 916, 57 eur od 10. 08. 2010 do 30. 09. 2010, zo sumy 716, 57 eur od 01. 10. 2010 do 31. 03. 2011, zo sumy 516, 57 eur od 01. 04. 2011 do 06. 05. 2011, zo sumy 416, 57 eur od 07. 05. 2011 do 07. 07. 2011, zo sumy 366, 57 eur od 08. 07. 2011 do 11. 08. 2011, zo sumy 266, 57 eur od 12. 08. 2011 do 12. 10. 2011, zo sumy 166, 57 eur od 13. 10. 2011 do 31. 12. 2012, zo sumy 66, 57 eur od 01. 01. 2013 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 62 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 5, 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 6 písm. d), § 369 ods. 1, § 497 Obchodného zákonníka a vecne tým, že sa pri skúmaní povahy zmluvy stotožnil s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého je táto (v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/) absolútnym obchodom a je ju nutné subsumovať pod právny režim Obchodného zákonníka s tým, že zároveň dospel k záveru, že s poukazom na osobitnú povahu zmluvy sa na ňu ako lex specialis, vzťahuje aj zákon o spotrebiteľských úveroch, pretože strany spĺňajú definíciu spotrebiteľa a veriteľa tak, ako predpokladá § 3 tohto zákona. Uviedol, že účel Zmluvy o úvere „investície na modernizáciu nehnuteľností“, č. 0182029284, ktorú strany sporu uzavreli dňa 21. 05. 2003, na základe ktorej pôvodný žalobca (Slovenská sporiteľňa, a.s.) poskytol žalovaným úver v sume 2. 987, 45 eur, nevyhodnotil ako účel, ktorý možno subsumovať pod § 1 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože modernizáciu nemožno stotožňovať s údržbou či so stavebnými úpravami, a teda zmluva o úvere nie je vylúčená z pôsobnosti tohto zákona. Poukázal na skutočnosť, že nakoľko Zmluvu o úvere vyhodnocoval v intenciách zákona o spotrebiteľských úveroch, najprv skúmal, či žalovaní úver skutočne čerpali (§ 4 ods. 4 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch), keď bolo nepochybné nielen to, že žalovaní poskytnutý úver čerpali, ale ho až do 31. 12. 2012 nepravidelne splácali, z dôvodu ktorého považoval za nadbytočné a neehospodárne ďalej posudzovať zmluvu vo vzťahu k § 4 ods. 2

zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že zmluva je dostatočne jasná a zrozumiteľná, nevyvolávajúca pochybnosti minimálne v otázke výšky úveru, úrokovej sadzby, poplatkov, výšky splátok, úrokov z omeškania, splatnosti a ďalších náležitostí upravených v čl. 1 zmluvy o úvere. Uviedol, že vzhľadom na uvedené neobstojí námietka žalovaných, že „istina je preplatená“, pretože v zmluve boli dohodnuté aj poplatky a úrok, ktoré boli povinné v zmysle zmluvných dojednaní zaplatiť, okrem toho zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a je teda prirodzené, že pri poskytnutí úveru dlžník okrem samotného úveru zaplatí i odplatu (a ako správne uviedol žalobca, takéto poplatky boli banky v čase uzavretia zmluvy o úvere oprávnené účtovať, a to i v zmysle zákona o bankách i zákona o spotrebiteľských úveroch, zmena zákona o bankách vo vymedzenom zmysle v § 37 nastala až s účinnosťou od 10. 06. 2013), ale i v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v tomto smere zmluvnú voľnosť žiadnym spôsobom nelimitoval. Námietku žalovaných, ktorí vyhodnotili samotný právny režim upravený v zmluve o úvere za rozporný s dobrými mravmi, považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú, a to najmä s poukazom na kogentný charakter ust. § 261 Obchodného zákonníka s tým, že na zmluvu o úvere nemožno aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka chrániace spotrebiteľa, na ktoré sa vo všeobecnej rovine odvolával žalobca z dôvodu, že tieto v čase uzatvorenia zmluvy jednoducho ešte neexistovali a je teda nemožné zmluvu subsumovať pod Občiansky zákonník. K námietke žalovaných, podľa ktorej mal žalobca po zmene právnej úpravy zmeniť svoje podmienky poskytnutia úveru uviedol, že nie je relevantná, pretože zákonodarca týmto príkazom zaviazal povinné subjekty len pro futuro, samozrejme od bánk neočakával zmenu už aktívnych zmlúv a taktiež v zmysle § 879f Občianskeho zákonníka sa do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka museli dať len spotrebiteľské zmluvy podľa k 01. 04. 2004 účinného ust. § 52 Občianskeho zákonníka, ktoré toho času predstavovali len kúpna zmluva, zmluva o dielo a iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka a zmluva podľa § 55 Občianskeho zákonníka, a preto nemožno aplikovať Občiansky zákonník tak, ako žiadali žalovaní vo vzťahu k poplatkom, úrokom, započítaniu úhrad (§ 566 Občianskeho zákonníka) a pod., z dôvodu ktorého sa už ďalej nezaoberal námietkami žalovaných založených na aktuálnej právnej úprave ochrany spotrebiteľa, keď Zmluva o úvere zodpovedala vtedy platnej právnej úprave a žiadnym spôsobom nezasahovala do práv žalovaných v pozícii spotrebiteľov. Uviedol, že vzhľadom na uvedené nemal dôvod žalobcovi nepriznať dosiaľ neuhradenú istinu z poskytnutého úveru vo výške 66, 57 eur a v ostatnom rozsahu istiny žalobu zamietol. Výrok, ktorým priznal príslušenstvo k judikovanej istine odôvodnil právne ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a vecne omeškaním žalovaných, čo sami uznali a uvedené taktiež vyplýva z listinných dôkazov - výpis z úveru, transakcie úveru, z dôvodu ktorého priznal žalobcovi i zmluvne dohodnutý úrok z omeškania po zosplatnení, na ktorý má zákonný nárok s tým, že riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu dodal, že s poukazom na jednotlivé čiastkové úhrady zo strany žalovaných je nesporné, že títo sa dostali do omeškania, keď zostatok úveru nesplatili naraz po mimoriadnom zosplatnení (pričom samotný nárok žalobcu na zosplatnenie a i na úroky z omeškania sami v priebehu konania uznali). Uviedol, že riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu taktiež skúmal dôvod omeškania žalovaných a dospel k záveru, že tento nemožno z vykonaného dokazovania spoľahlivo zistiť, keď sa žalovaní a ani ich právny zástupca nedostavili na pojednávanie vytyčené po zrušení rozsudku, taktiež žiadnym spôsobom nedoplnili dokazovanie a ani ho nežiadali doplniť, avšak dôvod omeškania žalovaných nemá s poukazom na charakter sporu vo vzťahu k aplikovanej zákonnej úprave žiaden dopad na meritum veci a z tohto dôvodu by ďalšie dokazovanie v tomto smere bolo nadbytočné. Podotkol, že s poukazom na § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch a taktiež § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka nemohol žalobcovi priznať úroky z omeškania v požadovanej výške 20, 20 % ročne z nesplatennej sumy a to z dôvodu, že takýto úrok z omeškania v zmluve o úvere nebol dohodnutý, keďže v čl. 1 zmluvy je jasne uvedené, že úrok z omeškania je vo výške dvojnásobku úrokovej sadzby a táto je v tom istom článku stanovená na výšku 9, 80 %, čo znamená, že žalobca je od žalovaných oprávnený požadovať úroky z omeškania maximálne v sume 19, 60 % ročne (zo zmluvnej úpravy žiadnym spôsobom nevyplývalo, že by sa úroky z omeškania mali odvíjať od flexibilnej úrokovej sadzby, ak aj bola v zmluve o úvere platne dohodnutá), a preto uplatnený úrok z omeškania presahujúci sadzbu 19, 60 % p. a., zamietol. Vo vzťahu k námietke žalovaných, podľa ktorej pôvodný žalobca nemal dôvod postupovať pohľadávku na žalobcu uviedol, že „bezodôvodné“ postúpenie pohľadávky zákon o spotrebiteľských úveroch nevyklučuje (s odkazom na Občiansky zákonník i bez súhlasu spotrebiteľa) a z tohto dôvodu túto vyhodnotil ako irelevantnú s tým, že ak by sa aj postúpenie pohľadávky z úverovej zmluvy malo posudzovať podľa aktuálnych ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali a nie je dôvod sa domnievať, že by boli týmto postúpením akýmkoľvek spôsobom negatívne dotknutí, keď aj argumentácia vo vzťahu k otázke či má žalobca právo v zmysle zákona o bankách spravovať žalovanú pohľadávku nie je právne relevantná, pretože na žalobcu bola pohľadávka zo zmluvy o úvere

len postúpená i s príslušenstvom (§ 524 Občianskeho zákonníka) a tento nevykonáva bankovú činnosť v zmysle zákona. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaných, podľa ktorej bolo zosplatnenie úveru v rozpore s dobrými mravmi (pričom neskôr v priebehu konania zosplatnenie uznali), nakoľko za predpokladu, že žalovaní nesplácali svoje záväzky riadne a včas (ako sami potvrdili), je mimoriadne zosplatnenie bežným zmluvným (obchodným) dojednaním, dokonca i aktuálny § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje takýto postup veriteľa, pričom argument žalovaných, podľa ktorých ich splácanie „vykazovalo známky pravidelnosti“ nemožno žiadnym spôsobom vyhodnotiť ako relevantný, pretože zákon len posudzuje, či si dlžník plní svoje povinnosti riadne a včas, nezaväzuje veriteľa skúmať, či plnenie dlžníka, ktoré nemožno vyhodnotiť ako včasné či riadne, vykazuje za určitých okolností známky včasnosti či riadneho plnenia. Výrok, ktorým rozhodol o trovách konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 396 ods. 3 C. s. p. a vecne úspechom žalobcu v pomere 94, 3 % a neúspech v pomere 5, 7 %, ktorý predstavuje úspech žalovaných, a uložil žalovaným povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 88, 60 %, nakoľko bol úspešný v časti istiny 1. 649, 54 eur (za úspech žalobcu považoval aj žalovanú sumu, konanie o ktorej na návrh žalobcu zastavil, pretože táto bola zo strany žalovaných uhradená až v priebehu konania a teda žalobca i túto sumu žaloval dôvodne), a v časti istiny 98, 97 eur a úrokov z omeškania prevyšujúcich zmluvne dohodnutý úrok bol neúspešný.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávnych skutkových zistení (§ 365 ods. 1 písm. f/ Civilného sporového poriadku), bol vydaný na základe konania, v ktorom došlo na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávne právnemu posúdeniu veci a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietol, že súd nepostupoval správne, keď medzi úhrady žalovaných, ktoré zohľadnil v rámci rozsudkom priznaného nároku, a teda aj zamietnutej časti žaloby, započítal aj úhradu žalovaných zo dňa 20. 01. 2007 vo výške 331, 94 eur, nakoľko z vykonaného dokazovania, ako aj zo žalobného návrhu (petitu) v pôvodnej žalobe je zrejmé, že si pôvodne uplatňoval pohľadávku, ktorá bola vyčíslená ku dňu 20. 01. 2007, a preto si uplatňoval tzv. opakujúce sa príslušenstvo - úroky z omeškania z dlžnej sumy od 21. 07. 2007 do zaplatenia s tým, že úhrada, ktorú žalovaní realizovali dňa 20. 01. 2007 vo výške 331, 94 eur už bola zohľadnená v pôvodnom žalobnom návrhu, a preto súd prvej inštancie svojím postupom spôsobil situáciu, keď bola jedna úhrada dlhu započítaná duplicitne na pohľadávku zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0182029284 zo dňa 21. 05. 2003. Uviedol, že jediné úhrady, ktoré boli relevantné znížiť pôvodnú uplatnenú sumu 1. 748, 51 eur, boli úhrady v celkovej výške 1. 350 eur, v rámci ktorých bolo konanie, na základe jeho čiastočných späťvzatí žaloby zastavené právoplatnou časťou rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 11. 12. 2017, a preto dospel k nesprávne skutkovému zisteniu, v dôsledku ktorého od pôvodne uplatnenej sumy 1. 748, 51 eur odpočítal na základe úhrad žalovaných až sumu 1. 681, 94 eur, namiesto sumy 1. 350 eur a správne mu mal priznať sumu 398, 51 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi pôvodne uplatnenou istinou vo výške 1. 748, 51 eur a sumou úhrad realizovaných po vyčíslení pohľadávky vo výške 1. 350 eur. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie mu mal priznať úroky z omeškania, ktoré zohľadňovali objektívne započítateľné úhrady žalovaných na jeho pohľadávku v celkovej výške 1. 350 eur, teda úroky z omeškania vyčíslené zo sumy 1. 748, 51 eur od 21. 01. 2007 do 23. 06. 2010, zo sumy 1. 498, 51 eur od 24. 06. 2010 do 09. 08. 2010, zo sumy 1. 248, 51 eur od 10. 08. 2010 do 30. 09. 2010, zo sumy 1. 048, 51 eur od 01. 10. 2010 do 31. 03. 2011, zo sumy 848, 51 eur od 01. 04. 2011 do 06. 05. 2011, zo sumy 748, 51 eur od 07. 05. 2011 do 07. 07. 2011, zo sumy 698, 51 eur od 08. 07. 2011 do 11. 08. 2011, zo sumy 598, 51 eur od 12. 08. 2011 do 12. 10. 2011, zo sumy 498, 51 eur od 13. 10. 2011 do 31. 12. 2012, zo sumy 398, 51 eur od 01. 01. 2013 do zaplatenia s tým, že vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je zrejmé, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, vzhľadom k nesprávnym skutkovým zisteniam, spor rozhodol v rozpore so zákonom. Namietol, že na základe nesprávneho právného posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení, v dôsledku ktorých súd v časti zamietol podanú žalobu, nesprávne rozhodol aj o náhrade trov konania, keď mu priznal proti žalovaným nárok náhradu trov konania v rozsahu 62 %.

3.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaní 1/ a 2/ z dôvodu, že konanie má nedostatok, ktorý mohla (doslovná citácia, pozn. odvolacieho súdu) mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. c/ C. s. p.), ako aj z dôvodu, že

rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a navrhli napadnutý rozsudok zmeniť v časti, v ktorej nedošlo k zastaveniu konania žalobu zamietnuť a rozhodnúť tak, že im bude uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 66, 57 eur s 19, 60 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1. 416, 37 eur od 21. 01. 2007 do 23. 06. 2010, zo sumy 1. 666, 57 eur od 24. 06. 2010 do 09. 08. 2010, zo sumy 916, 57 eur od 10. 08. 2010 do 30. 09. 2010, zo sumy 716, 57 eur od 01. 10. 2010 do 31. 03. 2011, zo sumy 516, 57 eur od 01. 04. 2011 do 06. 05. 2011, zo sumy 416, 57 eur od 07. 05. 2011 do 07. 07. 2011, zo sumy 366, 57 eur od 08. 07. 2011 do 11. 08. 2011, zo sumy 266, 57 eur od 12. 08. 2011 do 12. 10. 2011, zo sumy 166, 57 eur od 13. 10. 2011 do 31. 12. 2012, zo sumy 66, 57 eur od 01. 01. 2013 do zaplataenia a v časti o náhrade trov konania zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať im nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a náhradu trov odvolacieho konania. Namietli nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie, nakoľko na základe zhodných tvrdení strán sporu sa preukázalo, že žalobcovi zaplatili sumu 3. 502, 55 eur, na čo však súd prvej inštancie neprihliadol s tým, že namietli nesprávne právne posúdenie subsumpciou zisteného skutkového stavu pod Obchodný zákonník a nie pod Občiansky zákonník (§ 52 ods. 2 veta tretia v znení zák. č. 102/2014 Z. z. a 151/2014 Z. z., rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, 3 MCdo 9/2014, 3 MCdo 1/2014, 3 MCdo 14/2014 a 3 Cdo 87/2017) s tým, že v zmysle daných rozhodnutí sa na všetky spotrebiteľské zmluvy aplikuje prioritne Občiansky zákonník a Obchodný zákonník sa neaplikuje, a preto aj na zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa aplikuje prednostne (v praxi výlučne) Občiansky zákonník, teda aj na spornú zmluvu so Slovenskou sporiteľňou zo dňa 21. 05. 2003. Uviedli, že aplikácia Občianskeho zákonníka má význam z hľadiska posúdenia nároku žalobcu na príslušenstvo úveru, nakoľko si amortizáciu úveru nedohodli, preto bolo potrebné ich plnenia pripočítať v zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka najskôr na istinu a až potom na úroky (teda nie § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka). Poukázali na skutočnosť, že konštantne uvádzali, že pri danom skutkovom stave je žalobný nárok žalobcu tak pokiaľ ide o istinu, aj pokiaľ ide o úroky v rozsahu, v akom si ich uplatnil neopodstatnený s tým, že súd je viazaný návrhom a žiadny iný návrh vo vzťahu k úrokom zo strany žalobcu neprišiel, a nakoľko tak neurobil, nie je v kontradiktórnom spore prípustné naprávanie chyby žalobcu súdom. Namietli nesprávne právne posúdenie o neaplikovateľnosti ust. § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka na danú vec, lebo podľa právneho posúdenia súdu, sporná zmluva nie je ani kúpnu ani zmluvou o dielo, ani iná odplatná zmluva upravená v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, keď súd dokonca celkom vymanil posudzovanú vec spod ochrany ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách s tým, že odhliadnuc od nesprávneho, formalistického a reštriktívneho výkladu prechodných ustanovení Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z. z., ktorý priamo odporuje doslovnému výkladu týchto ustanovení, v minulosti už Ústavný súd Českej republiky na skutkový stav z polovice 90 rokov minulého storočia, kedy právne predpisy o ochrane spotrebiteľa boli naozaj ešte len v plienkach v oboch štátoch použil pojem faktické spotrebiteľské zmluvy (nález II. ÚS 3/06). Uviedli, že aj právne posúdenie úrokov z omeškania po zosplatnení úveru je nesprávne, nakoľko v súdnej praxi sa ustálila interpretácia zákona, v zmysle ktorej po zosplatnení úveru alebo po odstúpení od úverovej zmluvy, veriteľovi patrí už len zákonný úrok z omeškania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012). Namietli, že súd prvej inštancie chybu, ktorú mu odvolací súd vytkol nenapravil a rozsudok v súlade s § 220 ods. 2 C. s. p. neodôvodnil a namietli aj nesprávnosť výroku o trovách konania.

4.

Žalobca, ktorému bolo odvolanie žalovaných 1/ a 2/ doručené dňa 20. 08. 2019, sa k nemu nevyjadril.

5.

Odvolanie žalobcu súd prvej inštancie v rozpore s ust. § 373 ods. 3 C. s. p. žalovaným 1/ a 2/ na vyjadrenie nedoručil.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 C. s. p. a § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 C. s. p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, nakoľko konanie pred súdom prvej inštancie bolo postihnuté inými vadami, ktoré mali na následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7.

Podľa § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa 11. decembra 2017, č. k. 5C/165/2013 - 236 zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 12. septembra 2018, č. k. 10Co/86/2018 - 260 z dôvodu, že napriek tomu, že bol súd prvej inštancie žalobným petitom viazaný, modifikoval žalobnú požiadavku žalobcu tak, že pri svojom rozhodovaní nevychádzal z uplatnenej pohľadávky vo výške 1. 748, 51 eur, ale zo sumy 1. 981, 48 eur, t. j. z istiny po zosplatnení úveru, ktorá však žalobným petitom uplatnená vôbec nebola.

10.

Podľa § 391 ods. 2 C. s. p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

11.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie po vrátení spisu odvolacím súdom vo veci nariadil pojednávanie na 05. 06. 2019, ktorého sa žalovaní 1/ a 2/ a ani ich právny zástupca nezúčastnili a na ktorom súd prvej inštancie v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu vyhlásil uznesením skončenie dokazovania a pojednávanie odročil na vyhlásenie rozsudku na deň 04. 07. 2019.

12.

Nosným dôvodom (ratio decidendi) uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. septembra 2018, č. k. 10Co/86/2018 - 260, ako už odvolací súd uviedol vyššie, bola skutočnosť, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v poradí prvým rozsudkom za nárok žalobcu uplatnený v konaní považoval sumu 1. 981, 48 eur a nie sumu, ktorej sa petitom svojej žaloby v konaní domáhal, a nakoľko žalobca po zrušení v poradí prvého prvoinštančného rozsudku žalobu ani čiastočne nezobral späť a z obsahu spisu ani nevyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ poskytli žalobcovi titulom svojho dlhu ďalšie plnenie, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie zrozumiteľne vysvetliť svoj záver, že neuhradená istina z úveru, ktorý bol žalovaným 1/ a 2/ poskytnutý, predstavuje už iba sumu 66, 57 eur.

13.

Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že nakoľko v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k záveru, že ku dňu rozhodovania napadnutým rozsudkom predstavuje dlh žalovaných iba sumu 66, 57 eur, je prvoinštančný rozsudok opätovne nepreskúmateľný a nie je možné ho podrobiť odvolaciemu prieskumu.

14.

V posudzovanej veci nebolo sporným, že medzi stranami vznikol záväzkovo právny vzťah, ktorý bol založený Zmluvou o splátkovom úvere č. 0182029284 uzavretej dňa 21. 05. 2003, spornou otázkou bola aplikácia prameňa práva, t. j., či na danú zmluvu je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného alebo Občianskeho zákonníka, pričom aj podľa názoru odvolacieho súdu základným prameňom zmluvy o úvere je Obchodný zákonník, keď Zmluva o splátkovom úvere je obchodno-právna zmluva, ktorej

uzatvorením vzniká medzi subjektmi vzťahu právny vzťah obligačného charakteru, a preto sa bez ohľadu na povahu účastníkov zaraďuje medzi absolútne obchodné záväzkové vzťahy.

15.

Zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou, lebo vzniká už dohodou zmluvných strán o jej obsahu, ktorej podstatou je záväzok veriteľa poskytnúť peniaze do určitej sumy (limitu) v prospech dlžníka a na jeho požiadanie s tým, že záväzku veriteľa zodpovedá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky.

16.

K námietkam žalovaných 1/ a 2/ v podanom odvolaní o nesprávnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka na skutkový stav posudzovanej veci najmä vo vzťahu nároku žalobcu na príslušenstvo úveru, odvolací súd uvádza, že vstupom Slovenskej republiky do európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 01. 04. 2004 začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, pričom uvedená právna úprava má základ v smernici Rady č. 93/13 EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle ustanovenia § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa museli dať do súladu s ustanovením § 53 a § 54 tohto zákona a s ustanovením tohto zákona do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona, a preto sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, ktorý uzavretú zmluvu dňa 21. 05. 2003 posudzoval v intenciách zákona o spotrebiteľských úveroch a napokon dospel aj k správne záveru o povinnosti žalovaných spolu s istinou uhradiť žalobcovi aj úroky z omeškania a poplatky, na ktoré sa platne uzavretou zmluvou zaviazali.

17.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní napadnutým rozsudkom dopustil tzv. inej vady, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. a vec mu vrátil podľa § 391 ods. 1 C. s. p. na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie kvalifikovaným spôsobom opätovne o žalobe rozhodnúť.

18.

O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

19.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).